

Tylsyydestä ja osallisuudesta

Daniel Nylund

Katso tuoreempia kirjoituksiani; [Teoblogi](#)

”Jumalan tahdon noudattaminen voi olla ajoittain aika tylsää ja yksitotista työtä ympäristössä, jossa tuloksia ei vielä näy, uskomista siihen mitä ei vielä ole.”

Aluksi protestoin mielessäni näiden sanojesi edessä. Vähän aikaa mietittyäni myönsin, niin se taitaa olla. Ei Jumalan valtakunta ratsasta menestyksen hurmaavalla aallonharjalla. Sen todellinen eteneminen kulkee epäonnistumisesta toiseen ja elää mitättömyydessä toisensa jälkeen. Harvoin se pääsee otsikkoihin, harvoin sen palvelijoille myönnetään mitaleja ja vielä harvemmin sen kansalaiset saavat nauttia elämäntyönsä hedelmistä tai paistatella sen tuloksellisuudessa. Monet uskollisimmista Jumalan palvelijoista kuolevat unohdettuina, vailla kiitosta ja kädet tyhjinä. Olet oikeassa, Jumalan seuraaminen ei ole kutsua sankaruuteen ja menestykseen, ainakaan näiden sanojen tavanomaisessa merkityksessä.

Kuinka sietämätöntä... kuinka tylsää. Mitä ideaa on olla uskollinen pienelle, lojaali uskottomalle, kärsivällinen kiittämättömälle ja antautunut sulkeutuneelle? Mitä ihmeen hyötyä on uskoa siellä missä ei uskoa ole, toivoa siellä missä kaikki näyttää toivottomalta ja rakastaa siellä missä sota jatkuu kenestäkään piittaamatta? Mitä ihmeen mieltä on pitää sitkeästi kiinni totuudentajustaan siellä missä se aiheuttaa vain hankaluuksia, avata suunsa silloin kun kaikki sulkevat korvansa tai olla hiljaa kun kaikki muutkin jauhavat vain sontaa?

Totta puhut. Jumalan tahdon seuraaminen ei ole vain vaikeaa se voi olla myös tylsää.

En silti hyväksy tätä viimeisenä sanana. Jos otan vastaan tuon kauhistuttavan haasteen seurata Jumalaa rakastamalla kaikkia ihmisiä ja antamalla aurinkoni paistaa sekä hyvälle, että pahoille, joudun sellaisten mahdolluuksien eteen, että elämän kärki ei enää millään voi tuntua tylsältä. Ylivoimaisen vaikealta kyllä, mutta ei tylsältä.

Yleiset mielikuvat taivaastakin tuntuvat aika tylsiltä, mutta jos rakastava dialogi ja minän aito suhde sinään on vähänkään aavistukseni kaltainen, niin helvetti se vasta tylsä paikka on.

“...Ja tämä valopallo, tuntuu kuin se olisi osa jotakin, osa jostakin. OSA, se ei ole kokonaisuus täydellinen itsenään, vaan osa...”

...Niinkuin kynttilän liekki on osa kaikkea tulta, mitä universumissa on. Jos minä olen kuin kynttilän liekki hyväksyessäni Jumalan tahdon, rakkauden ja voiman, antaessani niiden toimia persoonani kautta, niin mitä minä olen aurinkoon (Kristukseen) verrattuna? Minä olen PIENI, häviävän pieni osa.”

Minua huvittaa kuinka isoilla kirjaimilla kirjoitat tuon “*pieni*”-sanan.

Kynttilän liekki todellakin on osa kaikkea universumin tulta. Näyttää kuitenkin siltä että ainoastaan ihmisellä on kyky eristää sydämensä liekki yhteydestä kaikkeen muuhun ja kaikkiin muihin.

Minusta ei riitä, että jonkun itämaisen mietiskelyn kautta tajuamme tai tiedostamme olevamme osa itseämme suurempaa kokonaisuutta. Ollakseni konkreettinen: Jos et oikeasti suostu jakamaan todellisuuttasi muille ja jos et anna lähimmäistesi koskettaa liekkiäsi, sinä oikeasti jäät erilliseksi, kokonaisuudestaan eksyneeksi, alkuperäisestä yhteydestään kadotukseen joutuneeksi liekiksi.

Osallisuutesi kokonaisuuteen ei ole vain valaisevan oivalluksen takana, vaan sen takana, että uskallat koko eristyneellä minuudellasi sanoa lapsellesi ja puolisollesi *sinä*, jakaa heille sisäistä todellisuuttasi ja olla yhteydessä heidän sisäiseen todellisuuteensa. Buber sanoi, että missä ei ole mitään jakamista, siellä ei ole mitään todellisuutta. Uskon häntä. Tulemme todellisiksi vasta suostumalla todelliseen yhteyteen todellisen sinän kanssa.

Ei se sitä tarkoita että menetämme jotenkin minuutemme heti kun peräännyimme kohtaamisesta minä-se suhteeseen. Yhteys on jo siinnyt ja sen hedelmöittävä minuus säilyy eristyneessäkin yksinäisyydessä.

Mieleeni tulee kertomuksia “susi- ja apinalapsista”, eli ihmislapsista jotka ovat ennen puheikää jostain syystä joutuneet eläinten hoivaan. Näitä eläinten kanssa kasvaneita lapsia on löydetty ihan

teini-ikäen kasvaneina, mutta heihin on melkein mahdotonta enää saada mitään inhimillisen tuntuista kontaktia, vaikka asuisivat vuosia ihmisten “kesyttämässä”. Minua on aina kiehtonut ajatus näiden ihmislasten minuudesta. Itsellään heillä ei tunnu olevan mitään tuntumaa sellaiseen. Onko sitä ollenkaan, vai syntyykö sellainen oikeasti ja konkreettisesti vain suhteessa toiseen sinään? Sitten on tietenkään näitä muuten vain “yksinäisiä susia”, jotka ovat olleet tarpeeksi paljon yhteydessä toiseen ihmisyyteen kasvaakseen itsensä tiedostaviksi minuuksiksi, mutta joihin ei millään saa yhteyttä. Mikä ja kuka on todella ja lopullisesti kadotettu minuus? Minä kyllä uskon että minuudessamme on alusta asti jotain “annettua”, jotain alkuperäistä ja Jumalasta lähtöisin olevaa. Siksi kukaan ei ole täysin ei-todellinen ihminen eikä myöskään täysin todeksi tullut ihminen. Jokainen meistä liikkuu kahden navan välimaastossa: todeksi tullut ja mahdolliseksi jäänyt.

Kaikki riippuu itse kunkin mahdollisuudesta saada yhteys toiseen ja halukkuudesta antautua yhteyteen toisen kanssa. Näidenkin välistä suhdetta koen tosi vaikeaksi arvioida. Milloin on kyse vaikeudesta saada yhteyttä ja milloin on kysymys haluttomuudesta antautua yhteyteen?

Joka tapauksessa, se joka itse suostuu olemaan läsnä toiselle tässä maailmassa, on sen kautta jotenkin läsnä myös Jumalalle. Ja päinvastoin, joka koko olemuksellaan suostuu vastaanottamaan toisen läsnäolon avautuu samalla Jumalan läsnäololle. En osaa tätä selittää, enkä perustella. Osaan vain väittää.

Buber kertoi vanhan hasidijuutalaisen tarinan jumaluudesta innostuneesta miehestä, joka on vaeltanut hengellisesti sokean ja kuuron maailman läpi. Lopulta hän saapuu tuon Suuren Salaisuuden ja hengellisen Mysteerin portille kolkuttamaan.

“Mitä sinä täältä haluat”, kuuluu kysymys portin takaa.

“Olen julistanut ylistystäsi kuolevaisten joukossa, mutta he ovat sille kuuroja. Siksi tulin sinun luoksesi, jotta kuulisit minua ja vastaisit minulle.”

“Käänny takaisin” sanoi portin takainen ääni.

“Täällä ei kukaan kuuntele sinua. Olen uppoutunut kuolevaisten kuurouteen.”

Jos tässä tarinassa on totuuden hiventäkään, Jumala ei vapauta meitä etsimään Häntä tavalla joka vapauttaa meidät sokeasta ja kuurosta hapuilustamme toisiamme kohtaan.

Ehkä on niin, että jos yritämme puhua vain toisillemme, puhumatta samalla Jumalalle, maailmamme jää vajaaksi. Jos taas yritämme puhua vain Jumalalle, puhumatta ollenkaan toisillemme, maailmamme jää tyhjäksi. Ehkä emme oikeasti löydä Jumalaa suostumatta totuudelliseen yhteyteen itsemme, perheemme ja muiden lähimmäistemme kanssa?

Voimmeko karttaa läheisiämme ja olla avoimia Jumalalle? Voimmeko manipuloida, “hyödyntää” ja käyttää ihmisiä hyväksemme suhtautumatta Jumalaan samalla tavalla?

Minä uskon, että toinen toisemme kohtaaminen johtaa meidät Jumalan luokse ja Jumalan kohtaamisen *hetket* johtavat meidät takaisin *elämään* toinen toistemme kanssa.